

ESGLÉSIA DE MENORCA

Butlletí oficial del Bisbat

N. 3 - març 1978

SUMARI

DOCUMENTS DEL BISBE

- Carta Pastoral sobre el "Dia del Seminari"
De la Crisi... a l'Esperança pàg. 35
- Carta Pastoral sobre el "Día del Seminario"
De la Crisi... a la Esperanza pàg. 43
- Homilia del dia de la presentació del Senyor. 1978 pàg. 51
- Carta als sacerdots sobre la celebració
de la Missa Crismal pàg. 52
- Mons. Antoni Deig i Clotet,
cent dies de Bisbe a Menorca pàg. 53

VICARIA GENERAL

- Matrimoni Civil pàg. 56

SECRETARIA GENERAL

- Mes de Marzo pàg. 57
- Notes Pastorals pàg. 57

CONSELL PRESBITERAL

- Acta de la sessió del dia 1 de febrer de 1978 pàg. 59

DELEGACIO DIOCESANA D'ENSENYAMENT

- La XXXI Setmana Social de Espanya en Sevilla pàg. 60
- Jornades de Reflexió sobre participació en la
tarea educativa pàg. 61

INFORMACIO DE LA DIOCESI

- Activitats del Sr. Bisbe pàg. 63
- Notícies de la Diòcesi pàg. 64

SANT PARE

- Mensaje de Cuaresma 1978 pàg. 68

DOCUMENTS DEL BISBE

CARTA PASTORAL

Sobre el «Dia del Seminari»

DE LA CRISI... A L'ESPERANÇA

I.— Introducció.

Estimats germans de Menorca,

Avui vos torn a escriure. Són ja bastants les vegades que ho he fet, aprofitant les ocasions que he tingut per a dirigir-vos la meua paraula, per tal d'adoctrinar-vos en algun punt, o bé excitar-vos en el compliment d'algun deure, o bé indicar-vos unes línies o pautes pel vostre viure cristià.

Sí; avui torn a escriure-vos i ho faig amb optimisme i amb satisfacció. El pròxim diumenge, dia 12 de març, celebrarem altra volta la jornada que anomenam Dia del Seminari. I el meu escrit d'avui és per açò: per parlar-vos del Seminari, de les vocacions, per conversar tots plegats sobre un tema tan capital per la vida cristiana de la nostra diòcesi.

Us dic que ho faig amb optimisme i amb satisfacció. Aquest any el tema que hem de considerar és el següent: "educadors de la fe, en una comunitat evangelitzadora". Ara, en aquest escrit que vos estic fent, pens comentar-lo per a tots vosaltres. Dic que pens comentar-lo i he de dir pensam comentar-lo. Perquè no som jo tot sol qui vos dirigesc aquestes lletres. M'he reunit amb els superiors i alumnes del Seminari i ells i jo som qui vos les dirigim. M'ha semblat molt oportú que no fos el bisbe sol, sinó ell i tots els que formen l'entitat que en deim Seminari qui, després del degut estudi i la confrontació de les idees i fets pertinents, junts vos dirigíssim una Carta Pastoral per entrar així més en contacte amb tots vosaltres que també vos heu d'interessar per aquesta qüestió.

Ens sembla que avui el nostre Seminari torna a ser una esperança. Potser podem dir ja que estam passant de la crisi a l'esperança. I açò voldriem que fos una satisfacció per a tots i que a tots ens omplís d'optimisme. Tots tenim obligació de fer feina per tal que aquesta esperança es convertesqui en realitat. Perquè el Seminari és obra de tota la comunitat cristiana i tots hem de posar-hi l'esforç adequat per tal de no perdre aquest fruit que va madurant. Hem de fer tots plegats una acció conjunta, hem de compartir els sacrificis, les preocupacions, els temors que açò comporta, per després, també junts, poder alegrar-nos i estar joiosos dels resultats esperats i obtinguts.

II.— Tota la Comunitat cristiana és la responsable de les vocacions. Aquest enunciat és una idea que voldríem que tots vos ficassi dins vostre. Les vocacions sacerdotals, la cura que hem de tenir de cercar-les, conrear-les i fer que arribin a bon fi no és qüestió solament de bisbes i capellans. La comunitat cristiana no pot quedar al marge ni despreocupar-se d'un assumpte tan seriós i important per a la vida de l'Església. Per açò, el Concili Vaticà II insistia molt sobre aquest punt. Deia: "El deure de fomentar les vocacions pertoca a tota la comunitat cristiana, la qual ha d'atendre'l principalment amb l'exercici d'una vida plenament cristiana".

Responsabilitat del bisbe...

No hi ha cap dubte que el bisbe és el primer corresponsable en el foment de les vocacions. La mateixa sol·licitud pastoral que comporta el servei d'un bisbe en la seva diòcesi urgeix en ell el deure i la responsabilitat envers totes les vocacions i d'una manera especial les que s'han d'encaminar cap al sacerdoci. En últim terme és el bisbe qui ha de jutjar sobre qui són els cridats o no al sacerdoci ministerial. I ell, exercint el seu ministeri ordinari de santificar, regir i ensenyar, treballa de debó per les vocacions. D'on podem concloure que la solució del problema de les vocacions depèn, en gran part, dels bisbes. Si el bisbe és el cap de la seva Església, ha de ser-ne l'animador, i del seu fer i del seu obrar en queda molt condicionada tota aquesta problemàtica vocacional.

Per açò el bisbe ha d'il·luminar, amb tota la seva vida, els feets a ell encomanats, per insistir-los en aquest punt. Ha d'interessar a tots, ha de donar impuls a l'obra de les vocacions, s'ha de trobar amb la comunitat en els actes de culte i en moltes altres circumstàncies per a sembrar aquesta bona llavor en el cor dels joves, en el sí de les famílies i en totes les estructures eclesials de la seva diòcesi.

dels sacerdots...

Es cert, però, que el bisbe tot sol no pot portar feliçment a terme tota aquesta tasca que ara ens preocupa. Ha de comptar, en primer lloc, amb l'aportació valuosa del seu clergat. Els sacerdots ocupen una posició privilegiada de responsabilitat i de corresponsabilitat, tant pel que fa a la predicació de la paraula com a la vida sacerdotal que han de menar. L'eficàcia d'una acció conjunta qualificada procedeix en gran manera de la mateixa persona del sacerdot. El seu exemple, la seva vida són punts a tenir en compte. I avui més que mai. La figura del sacerdot ha pres una visió diferenciada de cara al nostre jovent. Se'ns pregunta per la finalitat i el destí del nostre treball i del nostre ministeri. Es posa en qüestió i es discuteix el valor "sacerdot", de cara a la societat on vivim. Fins i tot es vol prescindir dels valors que reporta. No podem negar tam-

poc que hi ha una crisi profunda en enfocar la vida celibatària, donada del tot per a promoure i fer feina en la consecució de la Bona Nova.

L'exercici del ministeri sacerdotal creim que pot ajudar molt en aquesta esperança, superadora de tantes crisis i de tantes incomprendions, de tantes indiferències i despreocupacions, si aquest exercici és un signe visible del Crist, un sacrament i un testimoni del seu evangeli, un indicador de l'existència del Déu transcendent que ens reserva una vida perdurable. Tot el misteri que forçosament implica el missatge del Crist — avui encara més "misteriós" en la nostra societat que valora quasi bé exclusivament i únicament el que es pot comptar, mesurar, emprar, demostrar i tecnificar — ha de ser transmès en tot el seu contingut des d'una posició diàfana de vida i de compromís, malgrat la perspectiva deficient que en podem donar.

de les famílies...

També volem comptar amb l'esforç i la col.laboració de totes les nostres famílies cristianes. En elles, com a primer seminari i petita església, s'han de posar els fonaments de les vocacions que el Senyor pot suscitar. Una vida cristiana, portada fins a les últimes conseqüències, serà sempre un bon jardí on puguin florir les flors de la vocació sacerdotal. Avui també les famílies tenen les seves crisis. El treball que hem de fer de cara a elles, repercutirà sempre en el foment i en la possibilitat d'una vocació consagrada.

... i de tota la comunitat cristiana.

No volem allargar més aquest punt. Es tota la comunitat cristiana la que s'ha de preocupar de les vocacions. Les parròquies, els mestres cristians i tots els qui d'una manera o altra s'ocupen de la formació dels al·lots han de procurar educar els adolescents perquè puguin sentir i seguir amb gust la vocació divina. Aquesta activa col.laboració — tan com diu el Concili Vaticà II, — de tot el poble de Déu en el foment de les vocacions respon a l'acció de la divina Providència que dona les qualitats necessàries i ajuda amb la seva gràcia als homes elegits per deù per a participar del sacerdoci jeràrquic de Crist.

III.— Educador de la fe en la comunitat evangelitzadora.— Els qui vivim al Seminari anam prenint consciència, — perquè açò és qualque cosa que sempre s'ha d'aprendre de bell nou, — que el prevere ha de ser educador de la fe en la comunitat evangelitzadora.

Aquesta petita comunitat de fe, que viu al Seminari, és formada per uns que ja fa anys que som preveres i per uns altres que s'hi preparem per ser-ho. Uns tenim una llarga història, que enyorem o criticam, uns altres tenim un futur que intuïm i preparam.

El passat

Els qui tenim ja una llarga història recordam un Seminari ple de joves (vam arribar a ser vuitanta) amb una vida tan pròpia que la podíem fer al marge dels altres; el seminari era una entitat en sí mateixa, que preparava uns joves que, una volta ordenats de preveres, anirien a servir les comunitats parroquials que en tinguessin necessitat. En el moment en què es va començar a sotmetre a crítica la institució eclesial es va dir — i pot ser tots en teníem un poc la impressió — que érem “capellans plo-guts del cel”. Ara, al Seminari, hi vivim una vida de comunitat i ben sovint tenim la impressió de ser massa pocs. La comunitat, diguem estrictament seminarística, consta dels dos superiors, dels quatre seminaristes (un altre viu a Alaior) les monges, que cuiden de nosaltres i de la nostra casa i el porter. (Al menjador també ens trobam amb altres tres hostes). Però aquests nombres, que sembla que ens haurien de donar una sensació pessimista isom tan pocs! no ens la fan tenir, no estam tot sol, ens sentim ben acompanyats. Després en parlarem de la nostra experiència comunitària. I també de lo que significa per a nosaltres el fet de que ens preparem per a ser educadors de la fe en la comunitat evangelitzadora.

La crisi

En una primera aproximació al fet de secularització que s'ha produït en la nostra societat (molt més clara en aquesta nostra societat que vivia en una situació de cristiandat), pot haver semblat que la tasca del prevere quedava molt retallada i reduïda. La societat civil ha recuperat les tasques que li havien estat sempre pròpies i que l'Església havia assumit en un pla de subsidiarietat. La sempre creixent consciència de maduresa dels laics dins de la comunitat cristiana ha fet que moltes coses que, fins fa poc, eren exclusiva competència clerical, van quedant sortosament en mans dels seglars. Llavors els capellans ens hem demanat ¿què hi queda per nosaltres?

Açò ha fet replantejar-nos la pregunta sobre la nostra identitat. Un símptoma del problema de la identitat sacerdotal és el nombre impressionant de capellans que han demanat la secularització, encara que a Menorca ens ha afectat molt poc. No volem jutjar-lo. Ho és també la perplexitat davant les diverses formes de pastoral possibles i la recerca continuada de noves formes de pastoral que — en un traducció al llenguatge popular, sovint massa superficial — ha estat anomenada amb una expressió així, o equivalent: “tot ho canvien”.

L'Esperança

Però també hi ha símptomes de la recerca d'una nova identitat, de voluntat seriosa de sobre quina és la funció avui del prevere dins la co-

munitat cristiana. I hem de valorar els esforços. No és una simple moda, ni una benèvola concessió al laicat, el fet de la promoció catequètica. Ni és una betzèria qualsevol l'interès que es dona al catecumenat d'adults, tant a les parròquies com en altres comunitats cristianes o en grups de matrimonis. Ni és un joc l'interès que, entre la joventut, aplegada en torn del secretariat de joves cristians, es descobreix per aprofundir en la fe, ni és un pur esteticisme el desig, si voleu minoritari, de que les celebracions siguin realment una festa...

Així podríem anar anomenant tantes i tantes realitats, per petites que siguin, que ens fan obrir i deixar esbadellades les finestres de l'esperança.

Així anam descobrint també com el prevere té un paper a fer dins la comunitat dels creients, amb una tasca que li és ben pròpia i que li fa posar a disposició dels altres, hores i més hores fins a omplir-li tota la jornada, que, de vegades, esdevé ben curta.

Així, a més de presidir, en nom de Crist, l'assemblea cristiana, ens adonam d'aquesta tasca tan vasta i exigent, que se'ns demana, de ser educadors de la fe.

Educadors de la fe...

Educadors de la fe dins una comunitat, que fa qualque cosa més que acceptar passivament una instrucció que només li sigui útil per a la pràctica religiosa i per a la més plena coneixença de la doctrina cristiana.

La comunitat dels creients va prenint consciència de que no es pot quedar tancada en la contemplació estèril de la Paraula de Déu i en unes celebracions de caire netament ritualista i buides de contingut per a la vida. A la vegada aprenim tots, poc a poc, que la presència de l'Església ha de deixar de ser una presència de poder per fer-se presència de servei i de caritat.

Tot això ens urgeix amb força a anar cercant molt seriosament, més que tenyir de cristianisme les institucions humanes, que seria una forma de "servir-se de Crist", fer que els cristians sapin il·luminar la vida que realment viuen amb la llum de l'Evangelí que s'expressarà en la lluita per fer del nostre, un món més just, més servicial, més amable.

...en una comunitat evangelitzadora.

La comunitat cristiana sap, i encara ho vol sebre més, que la data numèrica dels qui practiquen té ben poca importància si deixàs de tenir en compte la urgent necessitat de ser Bona Nova tota ella i, per açò, mateix, cada dia veu més clar que no es pot encomanar el deure d'Evangelitzar a uns pocs, sinó que tots en som responsables.

Encara podem dir que és, precisament, la tasca d'educar la fe de la comunitat, per tal de fer-ne una expressió de la Bona Nova, el que ha

mogut a molts preveres a compromissos molt exigents enmig de la comunitat humana, amb tot el que comporten de risc; és, també, el que mou a pensar que l'estil de viure del prevere no haurà de ser ja més la del personatge absent de les realitats humanes, sinó l'home en contacte amb elles, perquè, junt amb la seva comunitat de creients, pugui arribar al descobriment de les actituds més alliberadorament evangèliques.

IV.— La nostra senzilla experiència. Els qui vivim al Seminari tenim consciència que la meta que ens proposam no és gens fàcil, que caminam cap a una inserció en el presbiterat de l'Església de Menorca que no farà de nosaltres homes de "prestigi", dominadors de la comunitat, funcionaris de la fe. Pensam, més tost, que haurem de ser gent "emprada", gent que sapi fer descobrir, en termes de bona notícia, com ha de ser el comportament de la comunitat dels qui creuen en Crist, enmig de la comunitat dels homes.

Pregària.

Una de les parts de la nostra vida al Seminari és la que dedicam al cultiu de l'esperit, a la qual donam la major importància, ja que estam convençuts que sense una bona preparació espiritual, la futura vida sacerdotal no tindria sentit.

Aquest cultiu gira — a part de l'oració personal de cadascú — en torn de la celebració de l'Eucaristia i de la Litúrgia de les Hores.

Intentam que la missa tengui cada dia un nou sentit, posant-hi per part nostra tot allò que la pot fer una celebració viscuda de tal manera que en cada moment tengui un valor específic.

Volem destacar, entre les celebracions de l'Eucaristia, la que ens reuneix cada primer dijous de mes. Sabem que el deure de mantenir i d'augmentar les vocacions no és incumbència pròpia dels qui vivim al Seminari — tampoc no som neutrals — sinó que ha d'interessar a tota la comunitat diocesana. Per açò, ens aplegam a la capella del Seminari un bon nombre de feels, que vivim i sentim aquest problema.

Essent tot perfectible, quan vam acabar el primer trimestre del present curs vam fer una revisió i vam trobar que ens hi mancaven moments de pregària comunitària. A rel d'açò vam creure que havíem de procurar augmentar aquests moments i, encara més, viure'ls amb més intensitat.

Tota aquesta vivència que realitzam diàriament l'hem deduïda del comportament de la primitiva comunitat cristiana, segons ens ho reflexa el llibre dels Actes dels Apòstols, quan diu que els primers cristians "prenien part amb assiduitat en l'ensenyament dels apòstols, en la distribució d'almoines, en la fracció del pa i en les pregàries".

Estudi.

Un altre aspecte important de la nostra vivència al Seminari és l'estu-

di. El podem dividir en dues parts: humanística, a la que dedicam el matí, inclou l'estudi de lògica, història de l'Església, llengua catalana, llengua llatina, documents del Vaticà II, música. Tres dies a la setmana —dijous, dimecres i dijous— tenim classes de teologia. Enguany comprenen aquests estudis: Introducció a l'Antic Testament i primers capítols de Gènesi i introducció al Nou Testament i evangeli de St. Marc, Teologia fonamental (l'home oient de la paraula i la revelació cristiana) el Fet religiós (cultura, ciència i fe cristiana) qüestions de llenguatge i qüestions de filosofia. A aquestes classes hi assisteixen un bon nombre de laics. Amb molts d'ells ens reunim el dijous a la celebració de l'Eucaristia, una volta acabades les classes.

Els capvespres els dedicam cada dia a l'estudi. Encara que no tots podem seguir aquest pla perquè n'hi ha dos que fan estudis de B.U.P. Un conviu amb nosaltres al Seminari i un altre viu a Alaior.

Treball.

Per poder ajudar a l'economia a l'enconomia del Seminari i no ser una càrrega per a les nostres famílies també dedicam temps a una feina manual que ens reporta unes entrades econòmiques més o manco fixes.

A part de les activitats que realitzam al Seminari, tots continuam tenint les responsabilitats fora, cadascú al seu poble: uns, en grups d'escoltisme i catequesi, altres, en grups de joves. Continuem aquestes activitats i així no ens desarelam dels nostres pobles d'origen que són: Es Castell, Maó i Ciutadella.

¿Què en pensam de tot açò?

El poc temps que fa d'aquesta nova experiència nostra ens ha ajudat a aprofundir, primerament, en la fe i, com a conseqüència, en la comprensió de la vocació de cadascú. La nostra vida de comunitat ens ha fet veure que no estam tot sols, que compartim amb altres la mateixa fe i que ens podem ajudar mutuament a passar les dificultats que comporta la vida.

El fet d'entrar al Seminari ha significat per a nosaltres la urgència i la possibilitat de trobar respostes a la vivència i maduració de la nostra vocació. La vida comunitària ens ha mostrat un nou estil de vida, molt diferent del que havíem tingut fins fa poc en els nostres llocs d'origen i en els ambients que ens envoltaven.

Hem de dir que, fins ara al manco, l'experiència de vida comunitària, els estudis, el treball han resultat per a nosaltres molt satisfactoris. Vivim amb una gran alegria!

V.— Per acabar. No resta altra cosa que dir-vos imoltes gràcies! Sabem que estau prop de nosaltres, sabem que no estam tot sols, sabem que junts formam l'Església de Jesús.

Per açò creim que té sentit la nostra vida i que, per ser educadors de la fe en la nostra comunitat diocesana, els sacerdots i els qui ens preparem per ser-ho tenim una identitat, una raó de ser. Sabem que aventurar-se a ser ministres del Crist, i per açò educadors de la fe, és una audàcia. I nosaltres hem volgut córrer aquest risc. Hem volgut ser testimonis del Crist per fer feina en una comunitat que evangelitza i creu en la Bona Nova.

Volem que aquest Dia del Seminari no quedi centrat en la col·lecta (que, per altra banda, ens caurà bé) sinó que tengui com a finalitat la presa de consciència de la responsabilitat comuna: que mai no manquin a l'Església educadors de la fe d'una comunitat evangelitzadora, proclamadora de la paraula de Jesús: "Jo som la resurrecció, qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi no morirà eternament" (Jo.11,25-26).

Ciudadella, 1 de març del 1978

Pregària.

Antoni, Bisbe
Miquel Anglada, Prevere
Sebastià Taltavull, Prevere
Antoni Fullana
Joan Mercadal
Xavier Martín
Joan Ferrer

CARTA PASTORAL

Sobre el «Día del Seminario» DE LA CRISIS... A LA ESPERANZA

I.— Introducción.

Amados hermanos de Menorca,

Hoy os vuelvo a escribir. Son ya bastantes las veces que lo he hecho, aprovechando las ocasiones que he tenido para dirigiros mi palabra, para adoctrinaros en algún punto, o bien para exhortaros en el cumplimiento de algún deber, o para indicaros unas líneas o pautas para vuestra vida cristiana.

Sí; hoy vuelvo a escribiros y lo hago con optimismo y con satisfacción. El próximo domingo, día 12 de marzo, celebraremos otra vez la jornada que llamamos "Día del Seminario". Mi escrito de hoy es para esto: para hablaros del Seminario, de las vocaciones, para conversar todos juntos sobre un tema tan capital para la vida cristiana de nuestra diócesis.

Os digo que lo hago con optimismo y con satisfacción. Este año el tema que hemos de considerar es el siguiente: "Educadores de la fe, en una comunidad evangelizadora". Ahora, en este escrito que os estoy haciendo, pienso comentarlo. Porque no soy yo sólo quien os dirijo estas letras. Me he reunido con los superiores y alumnos del Seminario quienes, después del debido estudio y confrontación de las ideas y hechos pertinentes, juntos os dirigamos una Carta Pastoral para entrar así más en contacto con todos vosotros, que también os habéis de interesar por esta cuestión.

Nos parece que hoy nuestro Seminario vuelve a ser una esperanza. Quizá ya podemos decir que estamos pasando de la crisis a la esperanza. Y esto quisiéramos que fuese una satisfacción para todos y a todos nos llenase de optimismo. Todos tenemos la obligación de trabajar para que esta esperanza se convierta en realidad. Porque el Seminario es obra de toda la comunidad cristiana y todos hemos de poner el esfuerzo adecuado para que no se pierda este fruto que va madurando. Hemos de hacer todos juntos una acción conjunta, hemos de compartir los sacrificios, las preocupaciones, los temores que ello comporta, para después, también juntos, poder alegrarnos y estar gozosos de los resultados esperados y obtenidos.

II.— Toda la comunidad cristiana es la responsable de las vocaciones. Este enunciado es una idea que quisiéramos que todos metiéseis dentro de vosotros. Las vocaciones sacerdotales, el cuidado que hemos de tener en buscarlas, cultivarlas y hacer que lleguen a buen término no es cuestión únicamente de obispos y sacerdotes. La comunidad cristiana no puede quedar al margen ni despreocuparse de un asunto tan serio e importante para la vida de la Iglesia. Por ello, el Concilio Vaticano II insistía mucho sobre este punto. Decía, dice: "El deber de fomentar las vocaciones es incumbencia de toda la comunidad cristiana, la cual ha de cumplirlo principalmente con el ejercicio de una vida plenamente cristiana".

Responsabilidad del obispo...

No cabe duda de que el obispo es el primer corresponsable en el fomento de las vocaciones. La misma solicitud pastoral que comporta el servicio de un obispo en su diócesis urge en el deber y la responsabilidad hacia todas las vocaciones y de una manera especial hacia las que se han de encaminar al sacerdocio. En último término es el obispo quien ha de juzgar sobre quiénes son llamados o no al sacerdocio ministerial. El, ejerciendo su ministerio ordinario de santificar, regir y enseñar, trabaja de verdad para las vocaciones. De ahí podemos concluir que la solución del problema de las vocaciones depende, en gran parte, de los obispos. Si el obispo es cabeza de su Iglesia, ha de ser su animador, y de su hacer y de su obrar queda muy condicionada toda esta problemática vocacional.

Por ello el obispo ha de iluminar, con toda su vida, a los fieles encomendados a él, para insistirles sobre este punto. Ha de interesar a todos, ha de dar impulso a la obra de las vocaciones, se ha de encontrar con la comunidad en los actos de culto y en muchas otras circunstancias para sembrar esta buena semilla en el corazón de los jóvenes, en el seno de las familias y en todas las estructuras eclesiales de su diócesis.

de los sacerdotes...

Es cierto, con todo, que el obispo solo no puede llevar a feliz término toda esta tarea que ahora nos preocupa. Ha de contar, en primer lugar, con la aportación valiosa de su presbiterio. Los sacerdotes ocupan una posición privilegiada de responsabilidad y de corresponsabilidad, tanto por lo que atañe a la predicación de la palabra como a la vida sacerdotal que deben vivir. La eficacia de una acción conjunta cualificada procede en gran manera de la misma persona del sacerdote. Su ejemplo, su vida son puntos a tener en cuenta. Y hoy más que nunca. La figura del sacerdote ha tomado una visión diferenciada de cara a nuestro mundo joven. Se nos pregunta por la finalidad y destino de nuestro trabajo y de nues-

tro ministerio. Se cuestiona y se discute el valor "sacerdote", de cara a la sociedad en la que vivimos. Hasta se quiere prescindir de los valores que reporta. No podemos negar tampoco que hay una crisis profunda al enfocar la vida celibataria, entregada del todo para promover y trabajar en la consecución de la Buena Noticia.

El ejercicio del ministerio sacerdotal creemos que puede ayudar mucho en esta esperanza, superadora de tantas crisis y de tantas incomprendimientos, de tantas indiferencias y despreocupaciones, si este ejercicio es un signo visible de Cristo, un sacramento y un testimonio de su evangelio, un indicador de la existencia del Dios trascendente que nos reserva una vida perdurable. Todo el misterio que forzosamente implica el mensaje de Cristo — hoy todavía más "misterioso" en nuestra sociedad que valora casi exclusiva y únicamente lo que se puede contar, medir, usar, demostrar y tecnificar — ha de ser transmitido en todo su contenido desde una posición diáfana de vida y de compromiso, a pesar de la perspectiva deficiente que de él podemos dar.

de las familias...

También queremos contar con el esfuerzo y la colaboración de todas nuestras familias cristianas. En ellas, como primer seminario y pequeña iglesia, se han de poner los fundamentos de las vocaciones que el Señor puede suscitar. Una vida cristiana, llevada hasta las últimas consecuencias, será siempre un buen jardín donde puedan florecer las flores de la vocación sacerdotal. Hoy también las familias tienen sus crisis. El trabajo que hemos de hacer de cara a ellos, repercutirá siempre en el fomento y en la posibilidad de una vocación consagrada.

... y de toda la comunidad cristiana.

No queremos alargar más este punto. Es toda la comunidad cristiana la que ha de preocuparse por las vocaciones. Las parroquias, los maestros cristianos y todos los que de una manera u otra se ocupan de la formación de los chicos han de procurar educar los adolescentes para que estos puedan sentir y seguir con gusto la vocación divina. Esta activa colaboración — tal como dice el Concilio Vaticano II, — de todo el pueblo de Dios en el fomento de las vocaciones responde a la acción de la divina Providencia que da las cualidades necesarias y ayuda con su gracia a los hombres elegidos por Dios para participar del sacerdocio jerárquico de Cristo.

III.— Educador de la fe en la comunidad evangelizadora.— Los que vivimos en el Seminario vamos tomando conciencia, — porque esto es algo que siempre se ha de aprender de nuevo —, que el presbítero ha de ser educador de la fe en la comunidad evangelizadora.

Esta pequeña comunidad de fe, que vive en el Seminario, está formada por unos que ya hace años que somos sacerdotes y por otros que se preparan para serlo. Unos tenemos una larga historia, que añoramos o criticamos, otros tenemos un futuro que intuimos y preparamos.

El pasado...

Los que tenemos ya una larga historia recordamos un Seminario lleno de jóvenes (llegamos a ochenta) con una vida tan propia que la podíamos llevar al margen de los demás; el seminario era una entidad en sí misma, que preparaba unos jóvenes que, una vez ordenados sacerdotes, irían a servir las comunidades parroquiales que tuviesen necesidad de ellos. En el momento en que empezó a someterse a crítica la institución eclesial se dijo — quizá todos teníamos un poco esa impresión — que éramos “sacerdotes llovidos del cielo”. Ahora en el Seminario vivimos una vida de comunidad y alguna que otra vez con la impresión de ser demasiado pocos. La comunidad, llamémosla estrictamente seminarística, consta de los dos superiores, de los cuatro seminaristas (otro vive en Alayor) las monjas, que cuidan de nosotros y de nuestra casa y el portero. (En el comedor nos encontramos también con otros tres huéspedes). Estos números que parece que deberían darnos una impresión pesimista ¡somos tan pocos! no nos la hacen tener, no estamos solos, nos sentimos bien acompañados. Después hablaremos de nuestra experiencia comunitaria. Y también de lo que significa para nosotros el hecho de que nos preparemos para ser educadores de la fe en la comunidad evangelizadora.

la crisis...

En una primera aproximación al hecho de la secularización que se ha producido en nuestra sociedad (mucho más clara en esta nuestra sociedad que vivía en una situación de cristiandad) puede haber parecido que la tarea del sacerdote quedaba mucho más recortada y reducida. La sociedad civil ha recuperado las tareas que le habían sido siempre propias y que la Iglesia había asumido en un plano de subsidiariedad. La siempre creciente conciencia de madurez de los laicos dentro de la comunidad cristiana hizo que muchas cosas que, hasta hace poco, eran exclusiva competencia clerical, van quedando, felizmente, en manos de los seglares. Entonces los sacerdotes nos hemos preguntado ¿qué quedará para nosotros?

Esto hace replantearnos la pregunta sobre nuestra identidad. Un síntoma del problema de la identidad sacerdotal es el número impresionante de sacerdotes que han pedido la secularización, aunque en Menorca nos ha afectado muy poco. No queremos juzgarlo. Lo es también la perplejidad ante las diversas formas de pastoral posibles y la búsqueda con-

tinuada de nuevas formas de pastoral que — en una traducción al lenguaje popular, frecuentemente demasiado superficial — ha sido llamada con una expresión así, o equivalente: “todo lo cambian”

... la esperanza

Pero también se dan síntomas de la búsqueda de una nueva identidad, de voluntad seria de saber cuál es la función hoy del presbítero dentro de la comunidad cristiana. Y hemos de valorar los esfuerzos. No es una simple moda, ni una benévola concesión al laicado, el hecho de la promoción catequética. Ni es una manía cualquiera el interés que se da al catecumenado de adultos, tanto en las parroquias como en otras comunidades cristianas o en grupos de matrimonios. Ni es un juego el interés que, entre la juventud, reunida en torno del secretariado de jóvenes cristianos, se descubre para profundizar en la fe; ni es un puro esteticismo el deseo, si se quiere minoritario, de que las celebraciones sean realmente una fiesta...

Así podríamos ir hablando de tantas y tantas realidades, por pequeñas que sean, que nos hacen abrir y dejar abiertas las ventanas de la esperanza.

Así vamos descubriendo también como el presbítero tiene un papel a desempeñar dentro de la comunidad de los creyentes, con una tarea que le es propia y que le hace poner, a disposición de los otros, horas y horas, hasta llenarle toda la jornada, que, a veces, se queda corta.

Así, además de presidir, en nombre de Cristo, la asamblea cristiana, nos damos cuenta de esta tarea tan vasta y exigente, que se nos pide, de ser educadores de la fe.

Educadores de la fe...

Educadores de la fe en una comunidad, que hace algo más que aceptar pasivamente una instrucción que sólo le sea útil para la práctica religiosa y para el más pleno conocimiento de la doctrina cristiana.

La comunidad de los creyentes va tomando conciencia de que no se puede quedar encerrada en la contemplación estéril de la Palabra de Dios y en unas celebraciones de carácter netamente ritualista y vacías de contenido para la vida. A la vez aprendemos todos, poco a poco, que la presencia de la Iglesia ha de dejar de ser una presencia de poder para hacerse presencia de servicio y de caridad.

Todo esto nos urge con fuerza a ir buscando muy seriamente, más que teñir de cristianismo las instituciones humanas, que sería una forma de “servirse de Cristo” hacer que los cristianos sepan iluminar la vida que realmente viven con la luz del Evangelio que se expresará en la lucha por hacer del nuestro, un mundo más justo, más servicial, más amable.

... en una comunidad evangelizadora.

La comunidad cristiana sabe, y quiere saberlo más todavía, que el dato numérico de los que practican tiene poca importancia si dejase de tener en cuenta la urgente necesidad de ser Buena Noticia toda ella y, por lo mismo, cada día ve más claro que no se puede dejar el deber de evangelizar encomendado a unos pocos, sino que todos somos responsables.

Aun podemos decir que es, precisamente, la tarea de educar la fe de la comunidad, para hacer de ella una expresión de la Buena Noticia, lo que ha movido tantos presbíteros a compromisos muy exigentes en medio de la comunidad humana, con todo lo que comportan de riesgo; es, también, lo que mueve a pensar que el estilo de vivir del sacerdote ya no habrá de ser más la del personaje ausente de las realidades humanas, sino la del hombre en contacto con ellas, porque, junto con la comunidad de creyentes, pueda llegar al descubrimiento de las actitudes más liberadoramente evangélicas.

IV.— Nuestra sencilla experiencia. Los que vivimos en el Seminario tenemos conciencia de que la meta que nos proponemos no resulta nada fácil, que caminamos hacia una inserción en el presbiterio de la Iglesia de Menorca que no hará de nosotros hombres de "prestigio", dominadores de la comunidad cristiana, funcionarios de la fe. Pensamos, más bien, que habremos de ser gente "usada gente que sepa hacer descubrir", en términos de buena noticia, cómo ha de ser el comportamiento de la comunidad de los que creen en Cristo, en medio de la comunidad de los hombres.

Oración

Una de las partes de nuestra vida en el Seminario es la que dedicamos al cultivo del espíritu, a la cual damos la mayor importancia, ya que estamos convencidos que sin una buena preparación espiritual, la futura vida sacerdotal no tendría sentido.

Este cultivo se mueve — aparte de la oración personal de cada uno — entorno de la celebración de la Eucaristía y de la Liturgia de las Horas.

Intentamos que la misa tenga cada día un nuevo sentido, poniendo de nuestra parte todo aquello que la puede hacer una celebración vivida de tal modo que en cada momento tenga un valor específico.

Queremos destacar, entre las celebraciones de la Eucaristía, la que nos reúne cada primer jueves de mes. Sabemos que el deber de mantener y de aumentar las vocaciones no es incumbencia propia de los que vivimos en el Seminario — tampoco somos neutrales — sino que ha de interesar a toda la comunidad diocesana. Por esto, nos reunimos en la

capilla del Seminario un buen número de fieles, que vivimos y sentimos este problema.

Siendo todo perfectible, cuando acabamos el primer trimestre del presente curso hicimos una revisión y hallamos que nos faltaban momentos de oración comunitaria. Con este motivo creímos que habíamos de procurar aumentar estos momentos y, aún más, vivirlos con más intensidad.

Toda esta vivencia que realizamos a diario la hemos deducido del comportamiento de la primitiva comunidad cristiana, según lo refleja el libro de los Hechos de los Apóstoles, cuando dice que los primeros cristianos "eran constantes en escuchar la enseñanza de los apóstoles y en la comunidad de vida, en el partir el pan y en las oraciones".

Estudio

Otro aspecto importante de nuestra vivencia en el Seminario es el estudio. Lo podemos dividir en dos partes: humanística y teológica. La parte humanística, a la que dedicamos la mañana, incluye el estudio de lógica, historia de la Iglesia, lengua catalana, lengua latina, documentos del Vaticano II, música. Tres días a la semana — martes, miércoles y jueves — tenemos clases de teología. Este año comprenden los siguientes estudios: Introducción al Antiguo Testamento y primeros capítulos del Génesis e introducción al Nuevo Testamento y Evangelio de S. Marcos, Teología fundamental (el hombre oyente de la Palabra y revelación cristiana) el Hecho religioso (cultura, ciencia y fe cristiana) cuestiones de lenguaje y cuestiones de filosofía. A estas clases asisten un buen número de laicos. Con muchos de ellos nos reunimos el jueves para la celebración de la Eucaristía, una vez acabadas las clases.

Las tardes las dedicamos cada día al estudio. Aunque no todos podemos seguir este plan porque dos siguen estudios de B.U.P. Uno convive con nosotros en el Seminario y otro vive en Alayor.

Trabajo

Para poder ayudar a la economía del Seminario y no ser una carga para nuestras familias también dedicamos un tiempo a un trabajo manual que nos reporta unas entradas económicas más o menos fijas.

Aparte de las actividades que realizamos en el Seminario, todos continuamos teniendo las responsabilidades fuera, cada uno en su pueblo: unos, en grupos de escultismo y catequesis, otros, en grupos de jóvenes. Continuamos estas actividades y así no nos desarraigamos de nuestros pueblos de origen que son: Es Castell, Maó y Ciutadella.

¿Qué pensamos de todo ello?

El poco tiempo que llevamos en esta nueva experiencia nuestra nos ha ayudado a profundizar, primeramente, en la fe y, como consecuencia, en la comprensión de la vocación de cada uno. Nuestra vida de comunidad nos ha hecho ver que no estamos solos, que compartimos con otros la misma fe y que nos podemos ayudar mutuamente a superar las dificultades que comporta la vida.

El hecho de entrar en el Seminario ha significado para nosotros la urgencia y la posibilidad de encontrar respuestas a la vivencia y maduración de nuestra vocación. La vida comunitaria nos ha enseñado un nuevo estilo de vida, muy diferente del que habíamos vivido hasta hace poco en nuestros lugares de origen y en los ambientes que nos rodeaban.

Hemos de decir que, hasta ahora al menos, la experiencia de vida comunitaria, los estudios, el trabajo han resultado para nosotros muy satisfactorios. ¡Vivimos con una gran alegría!

V.— Para acabar. No queda más que decirnos: ¡muchas gracias! Sabemos que estáis cerca de nosotros, sabemos que no estamos solos, sabemos que juntos formamos la Iglesia de Jesús.

Por eso creemos que tiene sentido nuestra vida y que, por ser educadores de la fe en nuestra comunidad diocesana, los sacerdotes y los que nos preparamos a serlo tenemos una identidad, una razón de ser. Sabemos que aventurarse a ser ministros de Cristo, y por ello educadores de la fe, es una audacia. Y nosotros hemos querido correr este riesgo. Hemos querido ser testigos de Cristo para trabajar en una comunidad que evangeliza y cree en la Buena Noticia.

Queremos que este Día del Seminario no quede centrado en la colecta (que, por otro lado, nos vendrá bien) sino que tenga como finalidad la toma de conciencia de la responsabilidad común: que nunca falten a la Iglesia educadores de la fe de una comunidad evangelizadora, proclamadora de la palabra de Jesús: "Yo soy la resurrección, quien cree en mí, aunque haya muerto, vivirá; y el que está vivo y cree en mí, no morirá para siempre. (Jn.11,25-25).

Ciudadela de Menorca. 1 de marzo de 1978

Antoni, Obispo

Miquel Anglada, Presbítero

Sebastià Taltavull, Presbítero

Antoni Fullana

Joan Mercadal

Xavier Martín

Joan Ferrer

HOMILIA DEL DIA DE LA PRESENTACIÓ DEL SENYOR.

Estimats germans,

Avui celebrem sa festa de sa llum. Feim la solemnitat de la Verge Maria en la Presentació del Senyor. Es la titular d'aquesta Sta. Església Catedral Basílica. Hem començat la cerimònia amb la benedicció de les candeles i les hem enceses per unir la seva llum que és el Crist.

Sa llum! N'hem de donar gràcies a Déu de sa llum. I nosaltres, els menorquins, encara més. Crec que no podem agrair mai prou aquesta llum resplendent, claríssima, pura de sa nostra illa. Aquest blau cel tan nítid i esclatant del nostre firmament que no el trobarem enlloc més.

Moltes vegades he pensat en aquell primer dia de l'univers quan Déu va dir: fiat lux! Que es faci sa llum! Us imagineu l'haver pogut assistir a aquell moment sublim, quan neixia sa llum, quan la foscor eterna del caos quedava vençuda per sa llum resplendent que Déu acabava de crear? Tot va restar il·luminat! La nit fosca es va fer dia claríssim.

Encara avui, com una guspira d'aquell primer dia de l'univers, podem contemplar les meravelles d'aquesta llum natural que Déu ens dona. Un sol ixent, una posta de sol, l'arc iris que es dibuixa al firmament entre la pluja, un dia clar de sol que sembla que desfaci els nostres ulls!

Donem gràcies a Déu per sa llum, per sa llum que il·lumina sa nostra illa tan esplendentment. I donem gràcies a Déu per aquesta altra llum que és el Crist.

Si en l'ordre de la creació Déu ha fet tantes meravelles per a nosaltres, que no serà en l'ordre de la salvació? Encara hi ha una llum que brilla més que la del dia! Crist és el sol que ha davallat del cel per il·luminar els qui viuen a la fosca, a les ombres de la mort, i per guiar els nostres passos per camins de pau. Ell és la llum que il·lumina tot home. En Crist hi havia la vida i la Vida era la Llum dels homes i la llum resplandeix en les tenebres. Crist és la llum! Sentim-nos tots il·luminats, no ens quedem a la fosca del pecat. Avancem tots junts lluminosos.

Aquell vellet Simeó va agafar als seus braços l'infant que li presentava Maria. I va quedar il·luminat. Aquell Infant era la llum que es revelava a les nacions, a tots els pobles, la glòria d'Israel.

Avui també nosaltres, els cristians, hem d'agafar i portar al món aquesta llum. Siguem també nosaltres llum per a tots, llum de bon exem-

ple, llum de bones obres, llum d'una fe ferma que il·lumini a tants que encara estan en les tenebres del pecat i de la mort. Que la nostra vida cristiana il·lumini i doni llum.

Demanam-ho ara en aquesta Eucaristia. Que el símbol de la llum de les candeles que portam enceses a la mà, sigui veritablement el senyal d'una vida il·luminada per la fe en el Crist.

Demanam-ho pel nostre Sant Pare, el Papa Pau: Que tot el món es giri i sigui il·luminat per la paraula i per la feina apostòlica del Vicari de Crist a la terra. Avui, d'una manera especial demanam-ho pel meu antecessor, el bisbe Miquel, avui regint el bisbat de Solsona. Fa nou anys, un dia de la Candelera com avui, rebia aquí en aquest altar major de l'illa, la seva ordenació episcopal, per al vostre servei. Que sigui també llum i guia pels seus nous fills com ho fou durant més de vuit anys per la diòcesi de Menorca.

Demanam-ho, per mi, pels meus sacerdots, pels religiosos i religioses de l'illa, per tots aquells bons seglars que posen el seu temps i la seva dedicació per extendre el regne de Déu. Demanam-ho per tothom, per tot el món: Que Crist, llum veritable, il·lumini les tenebres que encara envolten els cors dels homes. I que com en aquell primer dia de l'Univers, avui també es faci la llum de Crist i de la seva bona Nova en totes les ànimes.

La Verge Maria, la que ens portà la llum, Crist, la que com a titular presideix aquesta Església Catedral, ens sigui auxili i gràcia per tal que siguem fills de la llum i l'escampem per tot arreu. Amen.

CARTA ALS SACERDOTS SOBRE LA CELEBRACIÓ DE LA MISSA CRISMAL

Estimats sacerdots,

Una altra vegada vos invit a l'oració col·lectiva sacerdotal. Si Déu vol, pens celebrar, el pròxim dimecres sant, dia 22 de març, la litúrgia de la Missa crismal. Es la primera volta que la faré i, per açò, i per la significació profunda que té i l'hi hem de donar, voldria veure'm acompanyat de tots vosaltres. Ja fa temps que en aquesta celebració hi renovam els sacerdots les nostres promeses SACERDOTALS, segons el ritu de la litúrgia.

Més; he pensat que, al voltant d'aquesta nostra celebració, podríem fer, com és costum, una tarda de recés, començant a les 4 fins a les 8 del vespre, que aniríem a la Catedral, ens trobaríem al Seminari on vos diria unes paraules i pregaríem en comú i particularment.

Per ser la primera vegada, crec adient de fer-ho al Seminari i a la Catedral, per la significació que ambdòs tenen per a nosaltres. La Comissió diocesana del clero, amb la qual hem programat aquesta tarda d'oració, cuidarà tots els detalls pertinents.

Us esper, doncs, mentre us beneeixo afectuosament.

+ Antoni, bisbe

Ciutadella, 1 de març del 1978

MONS. ANTONI DEIG I CLOTET, CENT DIES DE BISBE A MENORCA

Amb motiu de complir-se els primers cent dies de bisbe a Menorca, i tot aprofitant un breu sojorn a Tarragona, hem fet unes preguntes a Mons. Antoni Deig i Clotet.

—Quin podria ésser el balanç d'aquests primers mesos a Menorca.

—El balanç encara és curt. Perquè, de fet no he entrat a situar-me del tot en la meua tasca episcopal. Fa dos mesos i mig que sóc a Menorca i encara amb sortides obligades a la península per reunions a nivell episcopal a Madrid i a València. Puc dir que m'han rebut molt bé, que he vist que m'aprecien i que he trobat disponibilitat per a dur a terme la tasca que un bisbe ha de fer a la seva diòcesi. I que, fins ara, m'hi he aclimatat bé en tots els sentits.

—Quines són les característiques principals de l'Església local de Menorca?

—Potser hauria de contestar que no ho sé. Em sembla, però, que hem de partir de dos conceptes fonamentals per a determinar-ne algunes. Primer, la insularitat; després, la demografia. Menorca és una illa d'uns 700 quilòmetres quadrats i és habitada per uns 50.000 habitants. Això li dona unes característiques pròpies. Vulguem o no vulguem marca molt, això de trobar-se voltats d'aigua, amb el que suposa de dificultats,

ara molt disminuïdes, per a traslladar-se. També marca la facilitat que hom té d'un contacte més planer i d'una coneixença més fàcil entre les persones. D'aquí se'n segueixen uns trets o característiques de signe positiu amb referència a la tasca que hi pot fer l'Església: la facilitat del treball d'acostament a les persones, del coneixement més viu i viscut dels problemes, el fet d'ésser membres d'una diòcesi de mida humana. Per algunes experiències podria ésser una diòcesi pilot. Aquests trets positius crec que contrabalancen els defectes o dificultats que d'aquelles circumstàncies, com de totes les d'aquest món, sempre se'n segueixen.

—Es recorda de l'Església tarragonina?

—Molt. Tarragona i la seva Església seran sempre per a mi un punt de comparació i de contacte constant per anar valorant el meu treball i per ajudar-me de les experiències que hi he viscut.

—Esser català ha facilitat la seva tasca a Menorca?

—Crec que sí. Parlem la mateixa llengua, encara que amb unes variants que la fan més rica i més autèntica. I això uneix molt bé que, des del dia de la reconquesta pel rei Alfons III, eren "bona gent catalana" els qui van ocupar Menorca. I jo desitjaria que continués aquesta bona gent catalana venint a l'illa, però "bona gent".

—Té temps per a fer poesies?

—De temps per escriure quatre ratlles més o menys poètiques, sempre en tindrè. Perquè això ve quan ve, i un quart per a escriure la idea sempre es troba. Des que hi sóc, ja n'he escrites set o vuit.

—Podria arribar-se a un agermanament entre les diòcesis balears i les del Principat al si d'una mateixa conferència episcopal?

—Aquí el problema que noto és que potser no és massa apropiada la pertinença a la província eclesiàstica de València. Avui València queda lluny de viatge i fins a cert punt també de mentalitat i de manera de ser. Ara, a nivell d'Espanya, s'està estudiant tot aquest assumpte de límits de províncies eclesiàstiques i fins i tot de diòcesis. Jo tinc la meua idea sobre tot això, però la vull contrastar amb la dels meus preveres i seglars qualificats de Menorca per fer-me càrrec de tota aquesta problemàtica i aleshores actuar i procedir en conseqüència. Puc afegir que les relacions de l'Església de Menorca amb la Conferència episcopal del Principat són molt cordials, i en bastants aspectes pastorals fem un treball conjunt.

—Quin és el seu concepte d'un bisbe post-conciliar?

—Per a mi, ara i sempre, el bisbe ha d'ésser l'apòstol, el cap d'una església local que serveix tota la comunitat amb el seu treball de direcció,

com a testimoni i guia de la fe i com a constructor de la unitat diocesana. Però sempre ha d'ésser el pare, el germà i l'amic que ha d'estimar i apreciar els seus preveres i els seus diocesans, malgrat tot i contra tot. Ha d'ésser, doncs, un home comprensiu, obert, que no s'enutgi per les dificultats i els problemes i els maldecaps que li poden portar els seus preveres o el seglars que tenen responsabilitats en la direcció d'obres diocesanes. Que compregui i comparteixi, que estimi i que no es deixi acorrallar per cap bàndol, que no es pensi que l'Església és seva i que... tingui temps per fer poesies, per anar a pescar o per veure un partit de futbol de tant en tant.

Josep SABATE.

(de "Full Parroquial" Tarragona)

día 22 Miércoles Santo, cosagración de los Santos Oleos. Dicha celebración tendrá lugar en la Santa Iglesia Catedral Basílica.

día 23 Día del Amor Fraternal.

días 23 y 24 Jueves y Viernes Santos, colecta en favor de los Santos Lugares.

día 25 Vigilia Pascual.

día 26 Domingo de PASCUA DE RESURRECCION, colecta para el Obolo de San Pedro.

SETMANA SANTA

Notes pastorals

DIUMENGE DE LA PASSIÓ DEL SENYOR O DE RAMS. — El diumenge de Rams ajuda a descobrir el sentit del diumenge cristià. Com tots els diumenges celebra el fet de la resurrecció del Senyor, la seva victòria. La processó significa l'entrada messiànica del Crist en el seu Regne. La narració de la passió en la missa remarca l'aspecte de victòria a través del sofriment.

TRIDUUM PASQUAL. — Aquests dies tenen una extraordinària importància en la vida cristiana dels fidels i s'han de viure com el punt culminant de tot l'any litúrgic. La missa vespertina del dijous sant és com la introducció del Triduum. Els dos primers dies del Triduum no són pre-

VICARIA GENERAL

MATRIMONIO CIVIL

Un real decreto (3455/1977 de 1 de Diciembre 1977, B.O. del Estado, Núm 21, 25 de Enero de 1978), sobre modificación de determinados artículos del Reglamento del Registro Civil dice textualmente:

"Art. 245.— La prueba de que no se profesa la religión católica se efectuará mediante declaración expresada del interesado ante el Encargado".

Por tanto ya no se requiere que los bautizados católicos, que deseen casarse civilmente, tengan que comunicar previamente al Párroco del domicilio de los contrayentes, la prueba de que el abandono le ha sido comunicada por el interesado.

—Crec que sí. Parlem la mateixa llengua, encara que amb unes variants que la fan més rica i més autèntica. I això uneix molt bé que, des del dia de la reconquesta pel rei Alfons III, eren "bona gent catalana" els qui van ocupar Menorca. I jo desitjaria que continués aquesta bona gent catalana venint a l'illa, però "bona gent".

—Té temps per a fer poesies?

—De temps per escriure quatre ratlles més o menys poètiques, sempre en tindrè. Perquè això ve quan ve, i un quart per a escriure la idea sempre es troba. Des que hi sóc, ja n'he escrites set o vuit.

—Podria arribar-se a un agermanament entre les diòcesis balears i les del Principat al si d'una mateixa conferència episcopal?

—Aquí el problema que noto és que potser no és massa apropiada la pertinença a la província eclesiàstica de València. Avui València queda lluny de viatge i fins a cert punt també de mentalitat i de manera de ser. Ara, a nivell d'Espanya, s'està estudiant tot aquest assumpte de límits de províncies eclesiàstiques i fins i tot de diòcesis. Jo tinc la meua idea sobre tot això, però la vull contrastar amb la dels meus preveres i seglars qualificats de Menorca per fer-me càrrec de tota aquesta problemàtica i aleshores actuar i procedir en conseqüència. Puc afegir que les relacions de l'Església de Menorca amb la Conferència episcopal del Principat són molt cordials, i en bastants aspectes pastorals fem un treball conjunt.

—Quin és el seu concepte d'un bisbe post-conciliar?

—Per a mi, ara i sempre, el bisbe ha d'esser l'apòstol, el cap d'una església local que serveix tota la comunitat amb el seu treball de direcció,

SECRETARIA GENERAL

MES DE MARZO

- día 12 Día del Seminario, colecta en favor del Seminario.
- día 17 En la Santa Iglesia Catedral Basílica, Misa con motivo del XI Aniversario del fallecimiento del Rdmo. Sr. Dn. Bartolomé Pascual Marroig, obispo de Menorca.
- día 18 Solemnidad de San José, fiesta adelantada por coincidir el día 19 en domingo de Ramos.
- día 19 Domingo de Ramos.
- día 22 Miércoles Santo, cosagración de los Santos Oleos. Dicha celebración tendrá lugar en la Santa Iglesia Catedral Basílica.
- día 23 Día del Amor Fraternal.
- días 23 y 24 Jueves y Viernes Santos, colecta en favor de los Santos Lugares.
- día 25 Vigilia Pascual.
- día 26 Domingo de PASCUA DE RESURRECCION, colecta para el Obolo de San Pedro.

SETMANA SANTA

Notes pastorals

DIUMENGE DE LA PASSIÓ DEL SENYOR O DE RAMS.— El diumenge de Rams ajuda a descobrir el sentit del diumenge cristià. Com tots els diumenges celebra el fet de la resurrecció del Senyor, la seva victòria. La processó significa l'entrada messiànica del Crist en el seu Regne. La narració de la passió en la missa remarca l'aspecte de victòria a través del sofriment.

TRIDUUM PASQUAL.— Aquests dies tenen una extraordinària importància en la vida cristiana dels fidels i s'han de viure com el punt culminant de tot l'any litúrgic. La missa vespertina del dijous sant és com la introducció del Triduum. Els dos primers dies del Triduum no són pre-

ferentment penitencials, sinó contemplatius del misteri de Crist. Els signes litúrgics d'austeritat i de festa marquen la dinàmica de la Pasqua.

Vespre del Sant Sopar del Senyor: convé insistir que aquesta celebració només és la introducció a la celebració màxima de l'Església, el Triduum pasqual; aquest consta de tres dies: els de la mort, de la sepultura i de la resurrecció del Senyor. En l'homilia es parlarà dels grans misteris que es commemoren en aquesta missa, açò és, la institució de l'eucaristia i de l'orde sacerdotal i el manament del Senyor sobre la caritat fraterna. Aquesta missa vespertina del dijous sant és com la profecia del que serà la joia esclatant de la Pasqua.

Divendres Sant de la Mort del Senyor: el dejuni pasqual és el símbol litúrgic del pas o Pasqua que l'Església fa juntament amb el seu Senyor. La celebració de la Mort del Senyor s'hauria de fer a l'hora més central del conjunt de la jornada, ja que aquesta celebració és la més important del dia. L'homilia, una contemplació de les lectures proclamades. La pregària dels feels, un caràcter universal. La comunió, ambientada amb sobrietat, ja que és la comunió d'un dia de dejuni; per açò, millor feta en silenci.

Dissabte Sant de la Sepultura del Senyor: important que sigui una jornada d'intensa pregària, especialment s'hauria de remarcar molt en les comunitats religioses. Es recomenable observar també aquest dia el dejuni pasqual. Trencar-lo i començar la festa és com el símbol litúrgic del pas de la mort a la vida que l'Església fa juntament amb el seu Senyor.

Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor: amb la Vetlla Pasqual comença la cinquantena o temps pasqual, el qual durarà fins al dia de Pentecostes. Convè que aquests dies es diferenciïn dels restants dies de l'any litúrgic, per tal de poder expressar que, en el seu transcurs, l'Església viu com una anticipació d'aquella felicitat que espera trobar quan comparteixi visiblement la vida i la victòria del seu Senyor Ressuscitat.

CONSELL PRESBITERAL

Acta de la sessió del dia 1 de febrer de 1978

A cal Bisbe, el dia 1 de febrer de 1978, es reuneix per primera vegada el nou Consell Presbiteral elegit amb motiu de la presa de possessió de la diòcesi del nou Bisbe, D. Antoni Deig Clotet.

Queda constituït per els següents membres: D. Rafael Oléo, vicari general; per l'arxiprestat de Ciutadella, D. Miquel Casanovas; pel de Maó, D. Francesc Huguet; pel d'Alaior, D. Pere Oléo; per nomenament del Bisbe, D. Antoni Subirats i D. Francesc Triay; pels religiosos, D. Dimas Pérez.

Comença la sessió a la capella, amb unes pregàries i lectura del Nou Testament, dirigides pel Bisbe.

Oberta la sessió de treball, es procedeix primerament a l'elecció de secretari; que recau sobre el qui signa al final.

Després es tracta d'elegir els representants del Consell Presbiteral dins el Consell de Pastoral de la diòcesi. Queden designats D. Antoni Subirats, D. Francesc Huguet i D. Miquel Casanovas. Així, per motius diferents, tots els membres del Consell Presbiteral queden inclosos dins el de Pastoral; lo que sembla a tots adient.

Tot seguit s'obra a discussió el tema principal, que tracte de "l'Orde-nament diocesà dels havers del clergat".

El Bisbe primerament exposa la història del tema, fins a arribar a l'estat actual de la qüestió. Fa notar les conveniències i les dificultats de la pretesa nova distribució, i expressa el seu desig de que tots els capellans diguin la seva paraula sobre un tema que a tots pertoca.

S'estableix un diàleg referent a quins criteris s'han de seguir sobre "dedicació" dels capellans; així com la possibilitat d'establir una igualtat de "paga" per a tots. Es parla de 20 a 25.000 Pts. possibles mensuals.

Es fixa com a data de la pròxima reunió del Consell el dia 8 de març, de les 10 a les 13, a ca'l Bisbe, conforme al següent ordre del dia:

Economia.

Capellans jubilats i Residència sacerdotal.

Menorca, i província eclesiàstica.

Miquel Casanovas

DELEGACIÓ DIOCESANA D'ENSENYAMENT

LA XXXI SEMANA SOCIAL DE ESPAÑA EN SEVILLA

Educación y Democracia ha sido el tema de la XXXI Semana Social de España que se ha celebrado en Sevilla, del 26 al 29 de enero de 1978. Ha habido unas 950 inscripciones, lo cual indica el grado de sensibilización existente en torno al tema.

Nuestra Diócesis estuvo presente en esta XXXI Semana Social por la participación en ella de dos miembros de la Delegación Diocesana de Enseñanza.

Un resumen de las ideas que parecen haber quedado claras, en torno al tema la educación en la sociedad democrática, es el comunicado que redactó el equipo de la Secretaría de la XXXI Semana Social, que a continuación transcribimos:

APORTACIONES AL TEMA "EDUCACION Y DEMOCRACIA"

I.— LA EDUCACION EN LA SOCIEDAD DEMOCRATICA

1.— Todo ciudadano, por su dignidad personal, tiene derecho a una educación que le permita realizarse plenamente según su capacidad y su trabajo. Este derecho, para ser efectivo, requiere:

- a) Una escolarización total con niveles de calidad suficiente.
- b) Una igualdad de oportunidades para todos, sin discriminaciones por condición social; sexo, creencias, filiación política o carácter del centro docente.
- c) Una atención preferente a los niveles educativos básicos y a las regiones y zonas más deprimidas, para eliminar de raíz selectividades forzadas.

2.— La pluralidad de opciones en el campo educativo es consustancial a la sociedad democrática, lo que supone:

- a) La posibilidad real de elegir el tipo de educación que mejor responda a las convicciones de sus destinatarios.
- b) La libertad de las personas, instituciones y grupos sociales para crear y dirigir centros docentes con proyecto educativo propio.
- c) El fomento por parte de la administración pública de una igualdad de oportunidades para todos los centros, mediante la financiación estatal de la enseñanza en sus niveles obligatorios y gratuitos, y la ayuda progresiva a los alumnos, en los demás niveles, según su posición económica.
- d) El desarrollo por el Estado y la sociedad de un plan de urgencia para la educación especial de disminuidos físicos y psíquicos.

3.— Corresponde al Estado el deber de garantizar que todo proyecto educativo respete los valores ético-sociales inherentes a la dignidad de la persona y reconocidos en las declaraciones internacionales. El respeto a la pluralidad del profesorado en centros estatales ha de ser coherente con el proyecto respectivo y con la educación familiar.

4.— La estructura educativa debe ofrecer cauces idóneos para que los alumnos dispongan de formación religiosa y moral, acorde con la voluntad de los mismos o de sus representantes.

5.— La constitución del Estado español deberá reconocer y garantizar todas las exigencias de la libertad de enseñanza y de la justicia social educativa.

II.- RESPONSABILIDAD DE LA IGLESIA

Los educadores cristianos son conscientes de su responsabilidad en la parte que les incumbe dentro del conjunto educativo del país. Por ello, manifiestan su firme voluntad de:

- a) Ofrecer sus servicios, sin discriminación alguna por su parte, a los alumnos de todas las clases sociales, con mayor disponibilidad hacia los sectores más deprimidos.
- b) Establecer en sus centros un proyecto educativo nítidamente cristiano, tanto en sus contenidos docentes como en su estilo de vida y organización interna, mediante una corresponsabilidad educativa que facilite a profesores, padres y alumnos en su momento, ejercer su aportación específica con el respeto de todos a la identidad del centro.
- c) Participar activamente en los centros de enseñanza pública, como profesores o como padres de alumnos, con respeto y apertura hacia otras fórmulas educativas.
- d) Trabajar con solidaridad y con firmeza hasta conseguir que los fondos públicos destinados a enseñanza se distribuyan con criterios de justicia social a cuantos alumnos y familias lo necesiten, sin forzar a los centros no estatales a una educación clasista, que la Iglesia quiere desterrar para siempre.

III.- LA EDUCACION EN LA FE

La educación en la fe, que tiene en la comunidad cristiana y en la familia sus cauces específicos, forma parte de la educación del creyente, y en consecuencia ha de ocupar su puesto en el sistema escolar.

El ejercicio de la libertad religiosa de docentes y de alumnos exige que nadie sea obligado directa o indirectamente a difundir o recibir unas doctrinas que no profesa y que los creyentes tengan posibilidad efectiva de recibir enseñanza religiosa.

En los centros cuyo proyecto educativo se defina como cristiano, la educación en la fe ha de ser inspiradora del mismo y obtener una atención relevante.

Por último, la XXXI Semana Social de España afirma su fe en el valor profundamente social de la educación y en la grandeza de la vocación educativa. Haciéndose eco de la Carta Pontificia, anima a todos los educadores cristianos a "proseguir en su admirable y benemérita labor, sin desalentarse ante las dificultades ni abandonar por inconscientes razones un campo, siempre susceptible de reformas y mejoras, pero cuyo influjo positivo, social y eclesial, ha sido confirmado por una válida experiencia".

Sevilla, 20 de enero de 1978.

JORNADAS DE REFLEXION SOBRE LA PARTICIPACION EN LA TAREA EDUCATIVA

Organizadas por la Delegación Diocesana de Enseñanza, se han celebrado durante los días 25 y 26 del pasado Febrero, en el Seminario. Como Director de las mismas actuó Carlos M. Zamora, Director de los Cursos de formación de padres en la escuela Blanquerna, de Barcelona, contando con la colaboración de Josep M. Puig, miembro de la Federación de Asociaciones de Padres de la provincia de Barcelona.

Podemos considerar que la asistencia ha sido importante (un promedio de 55 a 70 personas) mucho más si tenemos en cuenta lo sacrificado del horario, ya que ocupaba totalmente las dos jornadas de fin de semana.

Eludiendo ya de principio cualquier polémica en torno a otras posibles consideraciones al tema educativo, el contenido de los puntos a tratar estaba basado en una realidad ineludible en la visión actual de la estructura de la enseñanza, cual es la plena participación de los diversos estamentos interesados en la vida y marcha de cualquier Centro Educativo.

Partiendo de un caso práctico, estudiado y analizado por grupos, los asistentes fueron descubriendo, de la mano de la experta dirección del P. Zamora, quiénes en qué aspectos y a qué niveles, deben ser los que intervengan en la tarea educativa.

A lo largo de las intensas sesiones, consistentes en general en breve exposición y denso trabajo por grupos, se fueron descubriendo las circunstancias y realidades que operan en la problemática de los centros de enseñanza, se delimitaron los campos de actuación de los estamentos, se fijaron las reglas del juego participativo y se estudiaron los pasos a dar, las etapas a establecer, para la iniciación del proyecto de participación.

Como final de la labor desarrollada, cada uno de los cuatro grupos elaboró una síntesis de lo tratado, la cual fué leída y comentada en la sesión final de la tarde del domingo.

Conocedores del peligro de que el trabajo en estas Jornadas quede en meras consideraciones de tipo personal, válidas pero insuficientes, los asistentes propusieron la celebración de un encuentro, en fecha a programar, para conocer el resumen de las conclusiones a elaborar en base a las aportaciones de los grupos y para establecer, cuanto antes, las comisiones que sirvan de apoyo y estímulo a los propósitos que cada Centro formule, libre y particularmente, en orden a iniciar en su ámbito el proceso participativo.

Si tuviéramos que mencionar, en pocas palabras, los puntos más destacados del trabajo efectuado, señalaríamos las siguientes:

- Imperiosa necesidad de la participación en la tarea educativa.
- Función básica que la misma desarrolla dentro de los fines educativos, tanto de los alumnos como de la comunidad humana o creyente que da sentido al Centro.
- Definición de los objetos que la misma persigue y el puesto que ha de ocupar el Ideario, espejo de todo el quehacer de la comunidad.
- Principios que rigen la participación y mención de los grados de intervención y responsabilidad de los participantes (titular, profesores, alumnos, padres y personal no docente).
- Necesidad e importancia de una formación para la participación en cada uno de los estamentos, revitalizando los claustros de profesores, las asociaciones de padres y las asambleas de clases (en los casos de alumnos de suficiente madurez), etc.

Queremos señalar, asimismo, la asistencia de algunos profesores y padres procedentes de los colegios nacionales de la Isla, dada la validez del tema para cualquier tipo de Centro Educativo.

INFORMACIÓ DE LA DIÒCESI

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Mes de febrer

1. Presideix a cal Bisbe la primera reunió del nou Consell del Presbiteri.
2. Rep visites. A les 8 del vespre concelebra a la Catedral l'eucaristia del dia de la Presentació del Senyor, amb la cerimònia litúrgica de la benedicció de les candeles.
3. Rep visites.
4. Es reuneix a Maó, al Col·legi de La Salle, amb la comissió diocesana d'ensenyança.
5. Visita la parròquia de Sant Lluís. Hi celebra l'eucaristia i visita les seccions de la catequesi parroquial.
6. Rep visites. A la tarda, visita el Convent de les Monges Clarisses de Ciutadella.
7. Rep visites. A migdia celebra l'eucaristia i visita les religioses de la Companyia de Maria, de Ciutadella.
8. Rep visites. A les 8 del vespre, celebra l'eucaristia del dimecres de cendra a la Catedral.
9. Rep visites. A migdia es reuneix amb els superiors i alumnes del Seminari. A les 9 del vespre, celebra l'eucaristia al Seminari, en el dijous sacerdotal i després assisteix al sopar en favor de la campanya contra la fam, a l'OAR de Ciutadella.
10. Rep visites. Al vespre, és a Maó, on concelebra l'eucaristia a l'arxiprestal de Sta. Maria, en la campanya contra la fam.
11. Rep visites. A migdia, es reuneix al Seminari amb la Delegació d'ensenyança. Al vespre, rep a la junta interparroquial de Càritas, de Ciutadella.
12. Concelebra l'eucaristia a la parròquia arxiprestal d'Alaior, en la festivitat de Sta. Eulària, titular de la parròquia. Es reuneix amb els joves i a la tarda té una xerrada amb feligresos de la parròquia. Després visita les religioses franciscanes. A última hora és a Maó, amb els germans de La Salle per expressar-los el seu condol per la mort d'un germà.
- 13-14. Assisteix a Barcelona a una reunió amb els bisbes de la Tarraconense i teòlegs moralistes de les facultats de teologia de Barcelona. El dia 14 a les 9 de la nit, visita la redacció i tallers del diari "Menorca".
15. Rep visites. Al vespre, es reuneix amb la junta econòmica del bisbat.
16. A migdia, es reuneix al Seminari amb els superiors i alumnes. Al vespre, és a Mercadal a una reunió amb la direcció de l'Escola de Teologia.
17. Rep visites.
18. Visita les religioses Carmelites missioneres, de Ciutadella.
19. Visita la parròquia de Villacarlos. Hi concelebra l'eucaristia i visita les seccions de catequesi. Després visita un malalt. Al vespre, a Ciutadella es reuneix amb la nova junta del Consell diocesà de Missions.
20. Rep visites. A la tarda visita i es reuneix amb les senyores de les Conferències de Sant Vicenç de Paül. Després presideix una reunió de la Comissió diocesana de vocacions.
21. Rep visites.
22. Reunió amb la junta d'economia del bisbat. A les 9 de la nit té una xerrada quaresmal a la parròquia de Ferreries.
- 23-24. Rep visites. A la nit, és a Ferreries on té una xerrada quaresmal.
25. Assisteix un moment al II curset de profundització en la fe, organitzat pel Secretariat de joves cristians i també al curset organitzat per la Delegació diocesana d'ensenyança.
- 26-28. Es a Madrid, on assisteix a la reunió de la Conferència episcopal espanyola.

"RELECTURA DE LA PARAULA" ESCOLA DE TEOLOGIA:

Diumenge, 22 de gener, ha tingut lloc al Seminari de Ciutatella una jornada d'estudi sobre "Relectura de la Paraula". Els assistents han estat uns 65 de tota Menorca. Ha dirigit la reflexió Dn. Teodor Suau, capellà de Mallorca, professor del Seminari i consiliari del MUEC. El treball ha consistit en una exposició a càrrec d'en Suau sobre el perquè i el com d'una nova lectura de la Bíblia. La Bíblia, ha dit, és el resultat de la lectura que uns creients han fet de la realitat humana. Per la seva interpretació viva i actual, fa falta conèixer la realitat, comprendre el llenguatge i viure la fe. Després de l'exposició s'han format diferents grups on s'han comentat aspectes diversos del tema exposat. La feina ha conclòs al migdia amb un col.loqui general on s'han exposat les reflexions dels grups i s'ha cercat resposta a aquesta qüestió bàsica: quins són els criteris per a una lectura fidel de l'Evangelí avui. Lectura que s'ha de fer en la llibertat de l'Esperit, dins un pluralisme respectuós i en la trobada de la comunitat cristiana. Després de dinar, s'han tractat qüestions de tipus pràctic sobre l'organització i funcionament de l'Escola de Teologia, i s'ha acabat la jornada amb la celebració de l'Eucaristia. Pròximament hi ha programada una trobada sobre "Sagrament i comunitat" que serà dirigida, si Déu vol, per en Casiano Floristán, de l'Institut de Pastoral de Madrid.

EL BISBE PARLA PER "RADIO POPULAR"

Ja va començar a fer-ho i seguirà durant tot el temps de Quaresma. A l'espai religiós que "Ràdio Popular" fa cada migdia, a les dotze en punt, després de "l'Angelus" el Bisbe parla durant cinc minutets per centrar un poc el tema del dia, per dir unes paraules d'encoratjament, per ajudar-nos a preparar la celebració alegre de la Pasqua.

EL BISBE A SANT CLIMENT

El passat dia 29 de gener, el bisbe va visitar la parròquia de Sant Climent on hi va celebrar l'Eucaristia durant la qual va administrar el sagrament de la Confirmació a 13 jovenets (el dia 8 havia administrat la confirmació a la parròquia d'Alaior). En acabar la celebració el bisbe va haver de partir tot d'una cap a Ciutatella perquè hi havia de ser a les 11 i la gent de Sant Climent va quedar amb ganes de saludar amb més deteniment el pastor, que hi havia anat per primera vegada.

ASSEMBLEA DEL MOVIMENT ESCOLTA

Tal com estava anunciat, el diumenge, dia 29 de gener, va celebrar-se l'Assemblea Anual del M.S.C. a la nostra Diòcesi.

L'extens Ordre del Dia va obligar a treballar intensament als assistents i ara en limitarem a destacar alguns dels punts tractats.

Van quedar reconeguts i, en conseqüència, integrats al M.S.C. els Agrupaments "Ruiz y Pablo" de Es Castell i "Sant Jordi" de Ciutatella.

A partir d'aquesta integració va ser possible realitzar un recont dels caps i responsables dels tres Agrupaments que ara existeixen, als quals varen donar-se els carnets acreditatius de la seva personalitat com a membres del Moviment de cara als efectes oficials i privats que siguin precisos.

Es va fer la presentació i entrega dels textos de la FOCA PREVIA i FOCA BASICA per l'any 1978, que han de regir la tasca formativa dels nous caps en aquest període.

Dins l'estudi del Calendari de la Delegació va quedar anotada la data del 4 d'abril per tornar-se a reunir per a concretar la celebració de la festa de Sant Jordi, que enguany tindrà lloc, si Déu vol, a Sant Lluís.

Després de tractar els aspectes econòmics del Moviment, va estudiar-se la planificació de la feina que deurà fer-se per a revisar — a nivell de Delegació primer i després pels propis agrupaments — els Estatuts.

Els informes sobre segur col·lectiu i sobre Campaments d'estiu van tancar aquesta tasca del Moviment Escolta Catòlic a la nostra Illa per aquesta vegada. Una labor de cara als infants i al jovent poc brillant però profitosa.

INTERCANVI ENTRE GRUPS DE JOVES

El passat dia 5 de febrer, els components del Club de joves de la parròquia de Ferreries i les unitats de Pioners i Rovers de l'Agrupament Escolta "Federico Pareja", van passar junts un dia de convivència a Cala Mitjana. L'activitat principal va ser un intercanvi del que fa cada grup realitzant un senzill treball en petits grups de sis per ajudar al millor coneixement mutu. Després es van fer jocs i una animada vetllada amb la participació de tots. Aquest intercanvi realitzat per uns quaranta joves de diferent lloc ha ajudat a adonar-nos de coses ben positives: que fora del nostre grup hi ha gent que treballa i ho fa ben bé i ens ha ajudat a descobrir els falls i les qualitats que tenim uns i altres.

DELEGACIÓ DIOCESANA D'ENSENYANÇA

El dissabte, dia 11 de febrer, es reuniren al Seminari, amb la Delegació d'Ensenyança els Directors dels Col·legis d'Església de Menorca per tal de fer una reflexió sobre la problemàtica actual d'aquests centres i el camí a seguir a fi d'arribar a ser autèntiques comunitats educatives amb la participació dels pares. Igualment s'estudià la forma d'establir un camí de diàleg i col·laboració entre els esmentats centres. Es va estudiar també el programa de les jornades dels dies 25 i 26 de febrer, organitzades al Seminari per la Delegació Diocesana d'ensenyança sobre el tema general de "**La participació dins els Centres Educatius**". A la reunió hi van assistir també el nostre Bisbe Antoni acompanyat del Vicari General en Rafael M.ª Oléo.

SECRETARIAT DE JOVES CRISTIANS

El dia 12 de febrer es van reunir a Ciutadella els joves que formen el Secretariat. Els punts que es van tractar van ser: revisar la trobada del dia 22 de gener, preparar el II Curset de profundització en la fe, informar de les reunions setmanals que fa l'equip permanent del Secretariat, el "Full Informatiu", estat de comptes i repartir alguns càrrecs nous.

La **trobada** va resultar bastant positiva, segons les aportacions de tots, i va quedar concretat el tema de la pròxima que tindrà lloc el dia 30 d'abril. Seguint l'esquema ja iniciat de les benaurances, consistirà en una profundització de la que es refereix als "nets de cor". Ja es fan gestions sobre qui la vindrà a dirigir. Referent als **cursets de profundització** s'ha insistit en que hi participin joves majors de 17 anys, ja que l'orientació que es dona va més de cara a ells. Hi ha un **equip permanent** que es reuneix cada dimecres format per nou o deu joves. Va començar aquestes reunions abans de Nadal i tracta de reflexionar, recollir i proporcionar iniciatives entorn de la pastoral juvenil. Es va donar un informe detallat de tot lo fet en aquestes reunions setmanals. Una de les iniciatives ja duites a terme és el "**Full informatiu**" del Secretariat, del que ja ha sortit el primer nombre i que s'anomena "Església jove". Va ser presentat l'**estat de comptes** i el **pressupost** per aquest any. El Secretariat no compta amb entrades fixes; només amb l'aportació voluntària dels joves a les trobades, quantitat que no basta per cobrir gastos. Quasi bé tot és dèficit. Es va acordar finalment que la pròxima reunió de tot el Secretariat es farà a Es Castell el dia 19 de març, a les 6'30 del capvespre.

II CURSET DE PROFUNDITZACIÓ EN LA FE PER A JOVES

Els dies 24, 25 i 26 de febrer han estat reunits al Toro un bon grup de joves, tots ells entre els 17 i 25 anys, senzillament per a profunditzar en el sentit de la fe cristiana. Ha estat una trobada en la que s'ha subrallat molt que el procés de la fe és un procés ben personal de descoberta que, a la vegada, suposa la comunicació i la confrontació amb altres creients. Han estat uns dies certament de molta convivència, i tota la qüestió de la fe s'ha tractat en un clima d'autèntica recerca. S'ha vist clar, també, que la fe no té sentit si no es parteix de la vida. El plantejament d'aquesta ha estat el primer pas de la reflexió personal i en grup i ha donat el resultat de situar-se davant d'una alternativa: indiferenciada o presència activa en la realitat en que cadascú viu. El segon pas s'ha centrat en el plantejament de la fe com a desafiament: ser cristià significa arribar a lo més radical, com Crist. Per espai d'una hora i mitja, el bisbe va compartir un animat diàleg sobre aquesta qüestió posant l'accent en que la fe és essencialment una vivència i no una teoria. El diumenge va ser dedicat a la reflexió de la Paraula de Déu i a l'Eucaristia com experiència de compartir la fe. Hi ha idea de continuar lo mateix amb altres joves. La fetxa en què es farà seran els dies 14, 15 i 16 d'abril.

CASAL D'EL TORO. CASA DIOCESANA D'EXERCICIS

En lo que va d'any, la Casa Diocesana d'Exercicis ha organitzat algunes trobades de pregària i també ha acollit diversos grups que han sol·licitat passar uns dies de reflexió i pregària en el Casal.

- Gener: dies 3-4: trobada d'universitaris menorquins.
dia 17: reunió de tots els capellans amb el bisbe.
dies 21-22: trobada del Secretariat de Joves Cristians i primera trobada de joves d'aquest any.
dies 28-29: grup del Col·legi de Sant Josep de Maó.
- Febrer: dia 4: recés espiritual per a totes les religioses.
recés espiritual per als seminaristes.
dies 10-12: grup del Col·legi de la Consolació de Ciutadella (I)
dies 17-19: grup del Col·legi de la Consolació de Ciutadella (II)
dia 19: trobada joves-pares del Centre Jovenil del Col·legi Salesià.
dies 24-26: II Curset de profundització en la fe per a joves.

SETMANA SANTA AL TORO

La Casa Diocesana d'Exercicis organitza per als dies sants un recés de pregària per a tots aquells que volen viure uns dies de recolliment i silenci en torn al Misteri Paqual. Uns dies de pregària i d'experiència comunitària de la fe. Podeu comunicar-ho a algú que cregueu que li pot interessar o li farà bé. Inscripció: tel. del Casal: 37 50 60.

El recés començarà el dia 23, dijous sant, a les 8 del vespre amb la celebració de l'Eucaristia del Sant Sopar i acabarà amb la solemne Vetlla Pasqual la nit de Pasqua.

"ESGLÉSIA JOVE"

Una nova publicació. El Secretariat de Joves Cristians ha publicat el primer nombre del seu "Full informatiu" amb aquest encapçalament "Església Jove". Pensen fer-ne un nombre cada mes. El primer ha estat gratuït. S'admetran suscripcions d'a-

juda per a poder pagar entre tots els gastos. Amb aquesta publicació periòdica es vol prestar un servei per "ajudar a crear lligams entre els grups, a que es coneguin totes les iniciatives que surtin, a coordinar esforços que són comuns i també oferir de tant en quan uns elements de reflexió sobre la postura dels joves davant coses i fets que passen". Així ho diuen, així ho desitjam.

PREGARIA PER LES VOCACIONS

Cada primer dijous de mes i a la capella del Seminari es celebra la pregària per les vocacions. Sabem que també es fa en altres llocs. Serà bo que us interesseu per sentir-nos-hi units tots en una mateixa intenció. Al Seminari, es fa a les 9 del vespre. Us ho indicam, d'una manera especial durant aquest mes de març, en que celebrarem el Dia del Seminari el diumenge dia 12.

A la nostra diòcesi de Menorca celebrarem el

DIA DEL SEMINARI

el diumenge, dia 12 de març

SANT PARE

MENSAJE DE CUARESMA 1978

Amadísimos Hijos e Hijas:

Una vez más llega la Cuaresma con sus urgentes invitaciones. Tiempo que nos acerca a Cristo, la Cuaresma, a través del mismo Cristo, nos acerca los unos a los otros. La Cuaresma es un tiempo de comunión, lo cual lleva también consigo el saber poner las cosas en común.

Quedamos impresionados ante la descripción que hacen los Hechos de los Apóstoles de la vida comunitaria de la Iglesia primitiva "Todos los fieles vivían unidos; y tenían todas las cosas en común" (Act. 2,44). No se trataba de algo artificial, inventado para cimentar la cohesión de la joven comunidad de Jerusalén; se trataba más bien de la manifestación de ese "único corazón" (Ibid. 4,32) que inspiraba todos los gestos de los creyentes, uniéndolos en el corazón mismo de Jesús.

Uno de los efectos más relevantes de esta unanimidad está indicado en los Hechos cuando dicen que el constante compartir los bienes se hacía en función de las necesidades de cada cual. De esta manera, los primeros cristianos practicaban espontáneamente el principio según el cual los bienes de este mundo han sido destinados por el Creador para satisfacer las necesidades de todos sin excepción. El compartir cristiano traduce en hechos esta obligación natural, que el impulso de la caridad convierte en algo infinitamente más urgente.

Compartir es, pues, una actitud cristiana fundamental. En las numerosas iniciativas de amor al prójimo, desde la limosna y el servicio individual hasta la cooperación colectiva a la promoción de los pueblos materialmente menos favorecidos, el cristiano siente la alegría de compartir, de gozar junto con los demás del patrimonio que Dios ha puesto generosamente a disposición de todos.

Se ha dicho que hay un arte de dar y un arte de recibir; los cristianos sólo tienen una palabra para ambos, la de compartir fraternalmente. Este compartir, que la presente Cuaresma nos hace practicar como signo de comunión con todos los hombres, invita a todos a participar en el Misterio de la Cruz y de la Resurrección de Cristo.

Al comenzar este tiempo fuerte de liturgia, Nos, con las palabras de San Pablo a los primeros cristianos, invitamos a todos los fieles de esta gran comunión que es la Iglesia católica "a poner aparte lo que pueda ahorrar" (ef. I Cor. 16,2), con espíritu de penitencia y de caridad, para ofrecerlo en la colecta común. A todos aquellos que están así dispuestos a compartir sus bienes con los hermanos que carecen de lo necesario, los bendecimos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo.